

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1265/2014
27.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.Г., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката М.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 70/2014 од 17.04.2014. године и Вишег суда у Сомбору Кж 308/14 од 14.08.2014. године, у седници већа одржаној 27.01.2015. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 70/2014 од 17.04.2014. године и Вишег суда у Сомбору Кж 308/14 од 14.08.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 70/2014 од 17.04.2014. године окривљени Г.Г. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је дужан платити у року од четири месеца, по правноснажности пресуде, а у противном ће иста бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да у смислу члана 264. у вези члана 261. став 1. и 2. тачка 7. ЗКП-а, накнади трошкове кривичног поступка приватном тужиоцу, као у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж 308/14 од 14.08.2014. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног Г.Г. и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу К 70/2014 од 17.04.2014. године.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. и члана 483. став 1. и 2. ЗКП-а, бранилац окривљеног, адвокат М.М., поднео је захтев за

заштиту законитости, због повреде закона из члана 438. тачка 1. тачка 8. и 9., те повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1. све у вези члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, без навођења конкретног предлога Врховном касациониом суду у погледу одлуке по поднетом захтеву.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања захтева за заштиту законитости поднетог од стране браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да није неопходно њихово присуство на седници већа те да није од значаја за доношење пресуде, на којој седници је размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног није основан.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Г. наводи да је у редовном кривичном поступку учињена повреда одредбе члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП-а наводима да се идентитет оптужног акта и саме пресуде у погледу бића кривичног дела увреде битно разликује, „јер није решен предмет оптужбе већ нешто сасвим друго, па је тиме и оптужба прекорачена“. По наводима у захтеву, оптужни акт говори о једном сасвим другом следу догађаја од пресуде.

Међутим, Врховни касациони суд налази да је окривљени суштински оглашен кривим за идентичне пропусте и радње које су му на терет стављене оптужним актом приватног тужиоца, те да је насупрот ставу одбране, изреком пресуде чињенични опис прилагођен чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, за шта је суд овлашћен, те да је предмет оптужбе у потпуности решен и да оптужба није прекорачена, односно да у редовном кривичном поступку суд није поступао противно одредби члана 438. став 1. тачка 8) и тачка 9) ЗКП-а.

Осим тога, по налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног наведене правноснажне пресуде неосновано побија и због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а, јер дело за које се окривљени гони није кривично дело, уз образложење да се окривљени практично бранио од могућности да страда од ловаца који незаконито лове у близини мањој од 200м, од стамбеног објекта - салаша, терајући ловце и практично бранећи свој живот.

Међутим, Врховни касациони суд налази да првостепена и другостепена пресуда не садрже повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а, с' озбиром да је првостепени суд након што је на главном претресу извео доказе, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон налазећи да се у радњама окривљеног стичу сва битна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим - увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Како су наведене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП-а и члана 439. тачка 1) ЗКП-а истицане у поступку по редовном правном леку,

Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, те применом одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**